

opusdei.org

Prelatovo pismo (avgust 2013)

Prelat se Gospodu zahvaljuje za potrditev čudežev, ki sta pripisana Janezu Pavlu II. in msgr. Álvaro del Portillu, ter nas vabi k molitvi za sadove Svetovnega dneva mladih v Riu de Janeiru. Nato razloži člen vere, ki govori o svetosti Cerkve.

13. Avg. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ko omenimo mesec avgust, se spontano spomnimo na zaklad, ki ga predstavlja naša Mati; Ona je namreč zgled Cerkve. Še posebno v teh dneh se zatekajmo k Mariji, da bi nam od svete Trojice izprosila čisto življenje, ki nam bo omogočalo stik z Resnico v vsem in vedno, da bi nas naredila za ženske in moške s čisto dušo – na tem vztrajam –, bolj zveste Bogu, da bomo tako bolj Cerkev, bolj Opus Dei.

Pišem vam iz Brazilije, sedaj ko se je že končal Svetovni dan mladih. To so bili dnevi velike duhovne intenzivnosti, ki so potekali zelo blizu svetemu očetu, v družbi škofov, duhovnikov in tisočev vernikov, ki so prišli v Rio de Janeiro. Prišel sem h Gospodu z vašo molitvijo in vašim delom, da bi bilo v nas in v ljudeh, s katerimi smo v stiku, obilo duhovnih sadov, pa tudi človeških. Naj božje seme, ki ga je Sveti Duh zasejal v tolika srca, dozori za dobro Cerkve in vsega sveta.

Prejšnji mesec je bil bogat z božjimi darovi. Začelo se je s predstavitvijo okrožnice *Lumen fidei*, s katero je papež Frančišek dopolnil trilogijo o božjih krepostih, ki jo je začel Benedikt XVI. Vabim vas, da jo počasi premišlujete, da bi naš razum napolnilo razsvetljenje, našo voljo pa vzgibi Svetega Duha, da bi se tako z večjim žarom zavezali novi evangelizaciji.

5. julija, na dan, ko je bila okrožnica objavljena, je bila razglašena tudi papeška potrditev čudeža, ki je pripisan posredovanju don Álvaro in ki odpira vrata njegovi beatifikaciji, prav tako pa tudi čudeža, ki bo omogočil kanonizacijo Janeza Pavla II. Razveselil sem se te edinstvene sočasnosti teh dveh papeževih dejanj, v čemer vidim izraz duhovne ubranosti med tistim velikim papežem in mojim predragim predhodnikom na čelu Dela.

Papež v okrožnici spominja, da vera v Jezusa Kristusa in v vse, kar nam je On razodel, ostaja nedotaknjena še od apostolskih časov. **Kako je to mogoče? Kako smo lahko prepričani, da smo skozi stoletja prišli k “pravemu Jezusu”?**[1]

Odgovor na to vprašanje, ki si ga zastavljajo mnogi izmed naših sodobnikov, se popolnoma utemeljeno zoži na en sam odgovor: po Cerkvi. **Cerkev kakor vsaka družina svojim otrokom posreduje vsebino svojega spomina. Kako naj to naredi na tak način, da se ne bo nič izgubilo, temveč da se bo v dediščini vere vse vedno bolj poglobljalo? Po apostolskem izročilu, ki se v Cerkvi ohranja s pomočjo Svetega Duha.**[2]

To vedno aktualno posredovanje Cerkve je vsebovano predvsem v obrazcih vere, pa tudi v drugih dokumentih učiteljstva, ki razlagajo nauk vere. Zato se v teh mesecih

trudímo poglobiti v veroizpoved, tudi s pomočjo *Katekizma katoliške Cerkve* in njegovega *Kompendija*, veseli, da naša vera sije tudi v življenjih svetnikov v teku liturgičnega leta. Čudež, ki je pripisan posredovanju predragega don Álvara, nam ponuja še en spodbodljaj k uresničevanju duhá *Opus Dei*, **ki je star kakor evangelij in kakor evangelij nov**[3]: k iskanju posvečevanja v običajnem življenju, ki ga je Bog zaupal svetemu Jožefmariju, da bi ga oblikoval v svoji duši in v dušah mnogih drugih ljudi. Takoj, ko je bila novica objavljena, sem vam predlagal, da se bolj poglobite v sveti odgovor don Álvara: v njegovo zvestobo Bogu, Cerkvi in papežu, v njegovo popolno poistovetenje z duhom Dela, ki ga je prejel od svetega Jožefmarija in nam ga posredoval v vsej njegovi celovitosti.

Sedaj se bom zadržal pri še eni od značilnosti Cerkve: pri svetosti. Benedikt XVI. je v želji, da bi nam pomagal uživati v tej resničnosti, zapisal, da bo v teku tega leta »odločilnega pomena obnoviti zgodovino naše vere, v kateri se na skrivnosten način prepletata svetost in grešnost.«[4] Premišljevanje o svetosti Cerkve, ki se izraža v njenem nauku, v njenih ustanovah in v tolikih njenih sinovih in hčerah v teku zgodovine, nas bo spodbudilo h globoki zahvali trikrat svetemu Bogu, viru vse svetosti, ter k zavedanju, da smo vključeni v izražanje ljubezni Trojice do nas: kako se obračamo na vsako od božjih oseb? Ali čutimo potrebo, da bi jih ljubili in jih razlikovali med seboj?

Drugi vatikanski koncil izpostavlja tri področja narave Cerkve, na katerih se njena zgodovina izraža najbolj svojstveno: božje ljudstvo, Kristusovo mistično telo, tempelj Svetega Duha;

ta področja razširjeno obravnava *Katekizem katoliške Cerkve*[5]. Na vsakem se odseva lastnost svetosti, ki – kakor v drugih lastnostih – razlikuje Cerkev od katere koli človeške združbe.

Poimenovanje *božje ljudstvo* prihaja iz stare zaveze. Jahve je izbral Izraelce za svoje ljudstvo kot napoved in predokus dokončnega božjega ljudstva, ki ga je postavil Jezus Kristus s svojo žrtvijo na križu. *Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo za božjo last, da bi oznanjali odlike tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč.*[6] ***Gens sancta, sveto ljudstvo, ki ga sestavljajo ljudje s svojimi bedami: to navidezno nasprotje označi en vidik skrivnosti Cerkve: Cerkev, ki je božja, je tudi človeška, ker jo sestavljajo ljudje, in ljudje imamo napake: omnes homines terra et***

cinis (Sir 17, 31), vsi smo prst in pepel.[7]

To dejstvo nas mora spodbuditi h kesanju, k obžalovanju iz ljubezni, k zadoščevanju, nikoli pa k obupu ali pesimizmu. Ne pozabimo, da je Jezus sam primerjal Cerkev s poljem, na katerem skupaj rasteta žito in ljuljka, ter z ribiško mrežo, ki zajame dobre in slabe ribe, in šele ob koncu časov se bo izvršila dokončna ločitev enih od drugih[8]. Obenem premišljujmo, da je že sedaj, na zemlji, dobro večje od slabega in da je milost močnejša od greha, čeprav je njeno delovanje včasih manj vidno. ***Toda dogaja se, da osebna svetost številnih vernikov – prej in sedaj – ni nekaj, kar bi bilo vidno od daleč. Pogosto ne opazimo navadnih, vsakdanjih in svetih ljudi, ki delajo in živijo sredi nas. Zemeljskemu pogledu sta bolj izpostavljena greh in pomanjkanje zvestobe, ker pritegneta največ pozornosti.[9]***

Gospod hoče, da njegove hčere in sinovi v Opus Dei ter mnogi drugi kristjani opominjamo vse moške in ženske, ki so prejeli ***ta klic k svetosti in se morajo potruditi odgovoriti na to božjo milost ter biti osebno sveti***[10].

Cerkev je *Kristusovo mistično telo*. »V teku časa Gospod Jezus oblikuje svojo Cerkev po zakramentih, ki izvirajo iz njegove polnosti. S temi sredstvi Cerkev omogoča svojim članom, da so udeleženi v skrivnosti Kristusove smrti in vstajenja od mrtvih, in sicer po milosti Svetega Duha, ki jo poživlja in spodbuja«[11].

Cerkev »je torej sveta, čeprav ima v svojem naročju grešnike, saj se veseli edinole življenja milosti; če se njeni udje hranijo s tem življenjem, se zagotovo posvečujejo; če se oddaljijo, zabredejo v greh in si omadežujejo dušo, kar preprečuje, da bi se svetost Cerkve lahko sijoče širila (...). Cerkev

je užaloščena in dela pokoro za te grehe ter ima po Kristusovi krvi in dāru Svetega Duha moč odvezati od grehov.«[12]

Telo pomeni neko živo stvarnost. Cerkev ni oskrbovalno, kulturno ali politično združenje, ampak je živo telo, ki hodi in deluje v zgodovini. In to telo ima glavo, Jezusa, ki ga vodi, hrani in podpira. (...) Kot je za telo pomembno, da ima življenjski sok, da lahko živi, tako moramo tudi mi dovoliti Jezusu, da deluje v nas, da nas vodi njegova beseda, da nas hrani in poživlja njegova evharistična navzočnost, da njegova ljubezen daje moč naši ljubezni do bližnjega. In tako mora biti vedno. Vedno, vedno! Dragi bratje in sestre, ponavlja sveti oče, ostanimo združeni z Jezusom, zaupajmo vanj, usmerimo naše življenje v skladu z njegovim evangelijem, hranimo se z vsakodneвно

molitvijo, poslušanjem božje besede, udeležbo pri zakramentih.
[13]

Razvidno je, da je človeško telo sestavljeno iz različnih organov in udov, kjer ima vsak svojo lastno nalogo, ki jo opravlja pod nadzorom glave v dobro vsega organizma. Zato v Cerkvi po božji volji **obstaja nekakšna raznolikost, različnost nalog in opravil; ni enoličnosti, ampak bogastvo darov, ki jih razdeljuje Sveti Duh. Pa vendar obstajata občestvo in edinost: vsi so med sabo v odnosu in vsi skupaj oblikujejo eno samo živo telo, globoko povezano s Kristusom**[14]. Ta zedinjenost s Kristusom, nevidno glavo Cerkve, se mora nujno izražati v močni povezanosti z vidno glavo, s papežem in s škofi v občestvu z apostolskim sedežem. Kakor sveti Jožefmarija vsak dan molímo za edinost vseh v sveti Cerkvi.

Že od nekdaj je bilo rečeno, da Tolažnik v naročju Kristusovega mističnega telesa opravlja nalogo duše v človeškem telesu: daje mu življenje, ga ohranja v edinosti in omogoča njegov razvoj, dokler ne doseže popolnosti, ki mu jo je določil Bog Oče. **Cerkev ni preplet stvari in interesov, ampak je tempelj Svetega Duha; tempelj, kjer deluje Bog; tempelj, kjer je po krstu vsak med nami živi kamen. To nam pove, da v Cerkvi nihče ni nekoristen. (...) Nihče ni drugotnega pomena.**[15]

Kot udje istega mističnega telesa kristjani moremo in moramo pomagati drug drugemu pri doseganju svetosti po občestvu svetih, ki ga izpovedujemo v apostolski veri. Izraz "občestvo svetih" se nanaša na to, da smo vsi verniki deležni *magnalia Dei*, božjega bogastva (vere, zakramentov, različnih duhovnih darov), poleg tega

pa »označuje tudi občestvo med svetimi osebami (*sancti*), to je med tistimi, ki so po milosti zedinjeni z umrlim in vstalim Kristusom«[16]: svetniki v nebesih, duše, ki se očiščujejo v vicah, tisti, ki še vedno na zemlji bijemo bitke notranjega boja. Sestavljamo eno samo družino, družino božjih otrok, da bi slavili presveto Trojico. Ali celovito skrbimo zanjo?

Svetemu Jožefmariju je bilo v tolažbo premišljevanje te verske resnice, po kateri se nihče, ki je krščen, ne more počutiti samega, niti v svojem duhovnem boju niti v svojih materialnih težavah. To gotovost vidimo v *Poti: Občestvo svetnikov*. – ***Kako bi ti rekel? – Veš, kaj je transfuzija krvi za telo? Nekaj podobnega pomeni duši občestvo svetnikov.***[17] Malo kasneje doda: ***Lažje boš izpolnjeval svoje dolžnosti, ko se boš zavedal pomoči, ki ti jo dajejo tvoji bratje***

in ki jim jo odrekaš, če nisi zvest.

[18]

Naj nam nikdar ne manjka poguma, moje hčere in sinovi. Čeprav bi se nam lahko zgodilo, da bi se spotaknili in padli, čeprav se v duhovnem boju včasih čutimo šibke in brez moči, je vedno dobro, da z božjo milostjo znova stopimo na pot do svetosti. Obdaja nas množica svetih, ljudi, ki so zvesti Gospodu in ki v svojem notranjem življenju nenehno začenjajo vedno znova.

Razen tega je dovolj že to, da dvignemo oči k nebu. Tudi k tej gotovosti nas vabi velika slovesnost, ki jo bomo obhajali 15. avgusta: vnebovzetje presvete Device Marije. Ob tem, ko se opiramo na posredovanje Jezusa Kristusa, ki nenehno prosi Boga Očeta za vse nas[19], kako veliko tolažbo in kako popolno varstvo nam prinaša kontemplacija naše Matere, ki se

vedno zanima za odrešenje
kristjanov in vseh ljudi! Cerkev je v
Devici Mariji že dosegla popolnost,
po kateri nima nobenega madeža niti
gube[20]. Mi, vsi verniki, se še vedno
trudimo zmagati v tej plemeniti
nalogi svetosti, tako da se popolnoma
oddaljimo od greha. Zato dvigamo
svoje oči k Mariji, ki žari kot zgled
kreposti za vso skupnost
izvoljenih[21]. Zato se zatecimo k njej
v vseh preobratih v Cerkvi in
osebnem življenju vsakega
posameznika. ***Mati! – Glasno,
glasno jo pokliči. – Sliši te, vidi, da
si morda v nevarnosti in ti ponuja,
tvoja Mati, sveta Marija, z milostjo
svojega Sina, tolažbo svojega
naročja, svojo nežnost. In
opomogel si boš za nov boj.***[22]

Naj se ti klici molitve z veliko močjo
dvigajo v nebo z vse zemlje, ko bomo
15. avgusta obnovili posvetitev Opus
Dei presladkemu in brezmadežnemu
Marijinemu Srcu. Trdno združeni v

molitvi prosímo božjo dobroto za vse
milosti, ki jih potrebuje svet, Cerkev
in vsak od nas.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Sítio da Aroeira, 1. avgust 2013.

[1] Papež Frančišek, okrožnica
Lumen fidei, 29. 6. 2013, št. 38.

[2] *Prav tam*, št. 40.

[3] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 9. 1.
1932, št. 91.

[4] Benedikt XVI., apostolsko pismo
Porta fidei, 11. 10. 2011, št. 13.

[5] Prim. *Katekizem katoliške Cerkve*,
št. 781-810.

[6] 1 Pt 2, 9.

[7] Sveti Jožefmarija, homilija
Zvestoba Cerkvi (Lealtad a la Iglesia),
4. 6. 1972. [8] Prim. Mt 13, 24-30;
47-50.

[9] Sveti Jožefmarija, homilija
Zvestoba Cerkvi (Lealtad a la Iglesia),
4. 6. 1972.

[10] *Prav tam.*

[11] Pavel VI., *Slovesna veroizpoved*
(Veroizpoved božjega ljudstva), 30. 6.
1968.

[12] *Prav tam.*

[13] Papež Frančišek, govor na
splošni avdienci, 19. 6. 2013.

[14] *Prav tam.*

[15] Papež Frančišek, govor na
splošni avdienci, 26. 6. 2013.

[16] *Kompendij Katekizma katoliške*
Cerkve, št. 195.

[17] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 544.

[18] *Prav tam*, št. 549.

[19] Prim. *Heb* 7, 25.

[20] Prim. *Ef* 5, 27.

[21] Prim. II. vatikanski koncil,
dogmatična konstitucija *Lumen
gentium*, št. 65.

[22] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 516.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
avgust-2013/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-avgust-2013/) (16. Mar. 2026)